

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

La qüestió del Marroch

—Gracias, senyors; son completament inútils els seus serveys. Ja tinch... tot lo que necessito.

LA SENMANA DE DIJOURS A DIJOURS

A la proclamació de la triple aliança franco-inglesa-espanyola, aparatósament esbombada per medi del viatge regi, va respondre 'l Sul-

tán del Marroch que no estava disposat á aceptar las proposiciones formuladas per Fransa. Tenint, com té, guardadas las espatllas per Alemania, ja pot parlar aixís. Resultat: que al primer pas, els penetradors pacífichs han donat una ensopogada. Y con sequencia d' aqueixa ensopogada: la dimissió de Mr. Delcassé, ministre d' Estat de la República francesa y autor de tot aquest embull. Ja desde un principi Alemania li havia dirigit la proa y al últim ha

conseguit treure'l d' en mitj, l' endemá mateix d' haver sortit de París el rey d' Espanya. Ab aquest motiu, cambia totalment l' aspecte del problema marroquí. Y lo més curiós es que totes aquestas mudansas se realisan sense que 'l poble espanyol ne sápigas res. Encare ningú s' ha cuidat de dirli quins compromisos ha contret, ni de ferli apreciar las ventatjas ó 'ls perjudicis que pot esperar de la seva inteligencia ab Inglaterra y Fransa. Se 'ns

tracta com á un poble de moltóns. ¿Desde quán els moltóns d' un remat intervenen en els pactes y contractes dels pastors y els carnicers? ¿Per ventura no saben que per ells tots els camins menan al escorxador?

Miremnos ab l' exemple de Rússia. De descalabre en descalabre y de desastre en desastre, baix la im-

La Musa de l' Alimentació

A Fransa alimenta estrelles i divas de similor.

A Espanya alimenta frares, monjas, bisbes y rectors.

A cal Sam no mes se cuyda d' alimentarli l' seu cos.

Y al extrém de la Mandxuria sols alimenta la Mort.

com aixó no pot ser, proposo que 's deixi al atzar el cuydado de resoldre aquest litigi. ¿Els sembla bé fers'ho á palletas y donar al qui tregui la més llarga el codiciat pompon?

—¡Síiiii!—contestan tots, ab la secreta esperansa, cada hñ d' ells, de ser el favorecut.

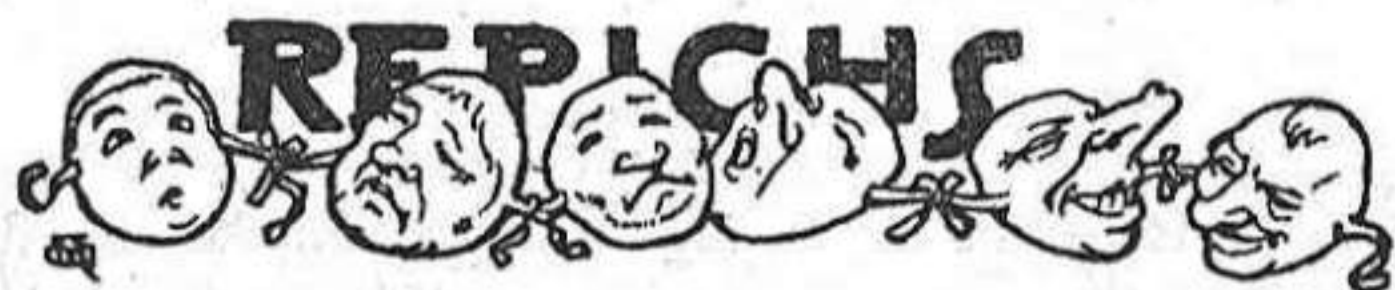
—Donchs deixem'ho per un' altra sessió, que ja 's convocará... y cadascú que 's porti la palla.—

Aixís está avuy la qüestió.

Els maliciosos suposan que al cap-de-vall la breva será per en Maura.

No perque ell hagi de treure la més llarga, sinó perque es el que la sab més idem.

FANTASTION

I ha hagut algú que ha proposat cambiar el ros del nostre exércit per la boyna.

No faltaria més que aixó, pera que 's colmessin els desitjos dels que aspiran á una Espanya absolutista.

A propòsit d' aixó, 'm deya un militar pundonorós:—Avants que calsarne la boyna, símbol del carlisme, preferiria mil vegadas anar sense res al cap.

Ab motiu d' haver sortit D. Alfonso, ilés del atentat de París, s' han cantat no poch Te-Denms en las iglesias.

Si per desgracia l'agressió hagués tingut conse-

qüencias trágicas, en las mateixas iglesias s' haurían celebrat un sens fi de funerals.

Rahó tenía un reverendo fresch, que deya:—Els nostres enemichs s' han de desenganyar. Vagin las cosas com vagin, el clero sempre hi surt guanyant.

Días enrera publicava l' *Avi Brusi* una alocució d' un tal Mossén Mirabet, Pbre. y Teniente de la parroquia iglesia de Santa Madrona (antigua), y encarregat d' administrar els interessos de la Verge de Lourdes, que 's venera en aquella iglesia. Ja poden figurarse lo que demana l' aprofitada formigueta mística: calés.

Y 'ls demana en nom de la imatge, en termes tals que sembla que d' ella n' haja rebut l' encárrech de paraula:

«Los que me buscan, los que me honran, los que me obsequian y rinden pleito homenaje, hallarán la vida eterna, dice Ella misma.»

Aquesta afirmació de que ella parla aixís queda consignada en l' alocució del pidolayre mossén.

En vista d' aixó se 'm va ocorre dirigirme á la Verge de Lourdes del Poble Sech, desitjós de sentir-la parlar.

Un cop en la seva presencia vaig ensenyarli un duro, dihentli:

—Si 'us convé aquest duro es vostre. ¿El volén? No heu de fer més que respondre ab un sí. Si no responéu res, será senyal que no 'us convé.

Inútil dir que la Imatge va mantenirse silenciosa. Y més inútil encare consignar que vaig tornarme á ficar el duro á la butxaca.

Ja ho sab, donchs, el Rdo. Mirabet: si tots els devots fan lo que jo, n' arreplegará ben poch de *cum-quisbus*.

A no ser que 's decideixi á fer lo que li aconsellavam mesos enrera: aplicar la electricitat y l' fonógrafo á la Imatge: ferla parlar, siquera com aquellas ninas que saben dir: *papá y mamá*.

En aquestes temps d' incredulitat y de ciencia aixó es lo menos que 's pot fer perque 'ls devots afluixin la mosca.

Llegeixo: «Brillante y solemne resultó la velada inaugural que celebró anteayer el Ateneo Tradicionalista, recientemente instalado en la calle de la Paja.»

Ara si que podem dir que cada hñ busca lo que més li agrada.

¿Se tracta de tradicionalistas? Donchs, de cap á la palla.

El pintor Folchi que, com recordará l' lector, va fugir ab la filla del rey de las húngaras, ha intentat suicidarse.

¿Qué tindrán els membres d' aquella célebre familia que tothom que s' hi arrima n' surt escalibat?

Vels'hi aquí que días enrera va donarse un ápat suntuós en la legació del Japó á Madrid.

¿Y qui dirían que va assistirhi? El Nunci del Papa, Monsenyor Rinaldini.

Traslado la noticia al eminentíssim Cardenal Casanyas, per si li vé de gust escriure una d' aquellas pastorals tan recargoladas contra 'ls que tan incondicionalment faltan á la santa intransigencia católica.

¡Menjar el representant del Papa de Roma en la

taula d' un budhista! ¿Han vist res més horripilant? Y lo més extraordinari es que no hi ha la noticia de que aquell ápat heretge li fes res: ni l' més petit mal de ventre.

¡Ja ho veu l' Eminentíssim: ni l' més insignificant cargolament de tripas, que li hauría pogut servir com un avis del Cell!

Se veu que al Cel ja no 'n fan cas d' aquestas monstruositats.

Cuidado que s' ha d' anar alerta ab el parlar.

En calitat de terrible anarquista va ser detingut á Bilbao un tal Joseph Mata.

Ja ho veuhem: Mata. Com si diguessim un home que porta tota la mala intenció en l' apellido.

Pero no era aixó lo pitjor, sino las paraulas que li atribuían. ¡Horripilínel! Havía dit textualment: «Ahora mismo iremos con bomba á París.» Y un que 'l va sentir va denunciarlo.

Practicadas las degudas averiguacions, va resultar que no era anarquista, sino taurófil.

Y que al expressarse en la forma que s' expressá, volía dir senzillament que se 'n anava á París, en companyia del seu amich l' espasa *Bombita*.

¡Lo que té parlar de bombas en el temps qu' hem alcanstat!

L' Artal va estar á punt de fugir del penal de Ceuta; pero quan anava á realisar el seu propòsit, va ser descubert, ab tot y anar vestit de cabo de casadors.

Tenia, segons sembla, la intenció de passarse al moro.

O com si diguessim de portar á terme l' primer ensaig de *penetració pacífica*.

L' amich Adriá Serra, digne jefe dels republicans de Vich, desde son periódich *La Justicia*, 's venta admirablement las excomuniions que ha llenat contra ell y la seva publicació l' bisbe d' aquella diócesis.

Ab un gran número d' arguments trets de la jurisprudencia eclesiástica demostra la improcedencia d' aquellas midas impremeditadas.

A pesar de tot, com més excomunicat se vegi, més content n' ha d' estar, per quant el sabi Doctor Torras y Bages li ajuda á fer la propaganda republicana y anti-clerical.

En aquestas cosas succeheix com ab la escudella. Per tenir un caldo ben gustós, no hi ha res millor que tirar un bon tall de bisbe á l' olla.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—Par-la men ta-ri a.
- 2.ª ANAGRAMA.—Activa—Vaticó.
- 3.ª TRENCA-C. OSCAS.—Alma y Vida—Pérez Galdós.
- 4.ª CONVERSA.—Quina.
- 5.ª GREGOLIFICH.—Sobre la closca de un musculo saltava una gamba.

Han endevinat totas ó part de las solucions correspondents al número anterior, els caballers: Lleüig Plumall, Anant per Sant Furrn, Criandilla y C.ª, Costa Xich, Maciá Carnicé, Sr. Papitu y la Lurdes, Andrés Nunell, Anton Monclús (a) Musclus, Noy de las mostras y Rataflautas.

ENDEVINALLES

ANAGRAMA
Han dit que mossén Pere nostre total á n' el bon Villaverde li ha enviat una carta, dihentli, que 'ls protestants, del Senyor á la vinya se li han ficat; també li difu que aquestos, com si total no hi hagués á l' Iglesia de Jesucrist, hi han entrat exaltantes ab clams y crits. Y acaba suplicantli fassi venir total á n' aquest poble per consolar els ánimos que corran molt exaltats.

N. MUTSU-HITO
TRENCA-CLOSCAS
ANA A. MIR

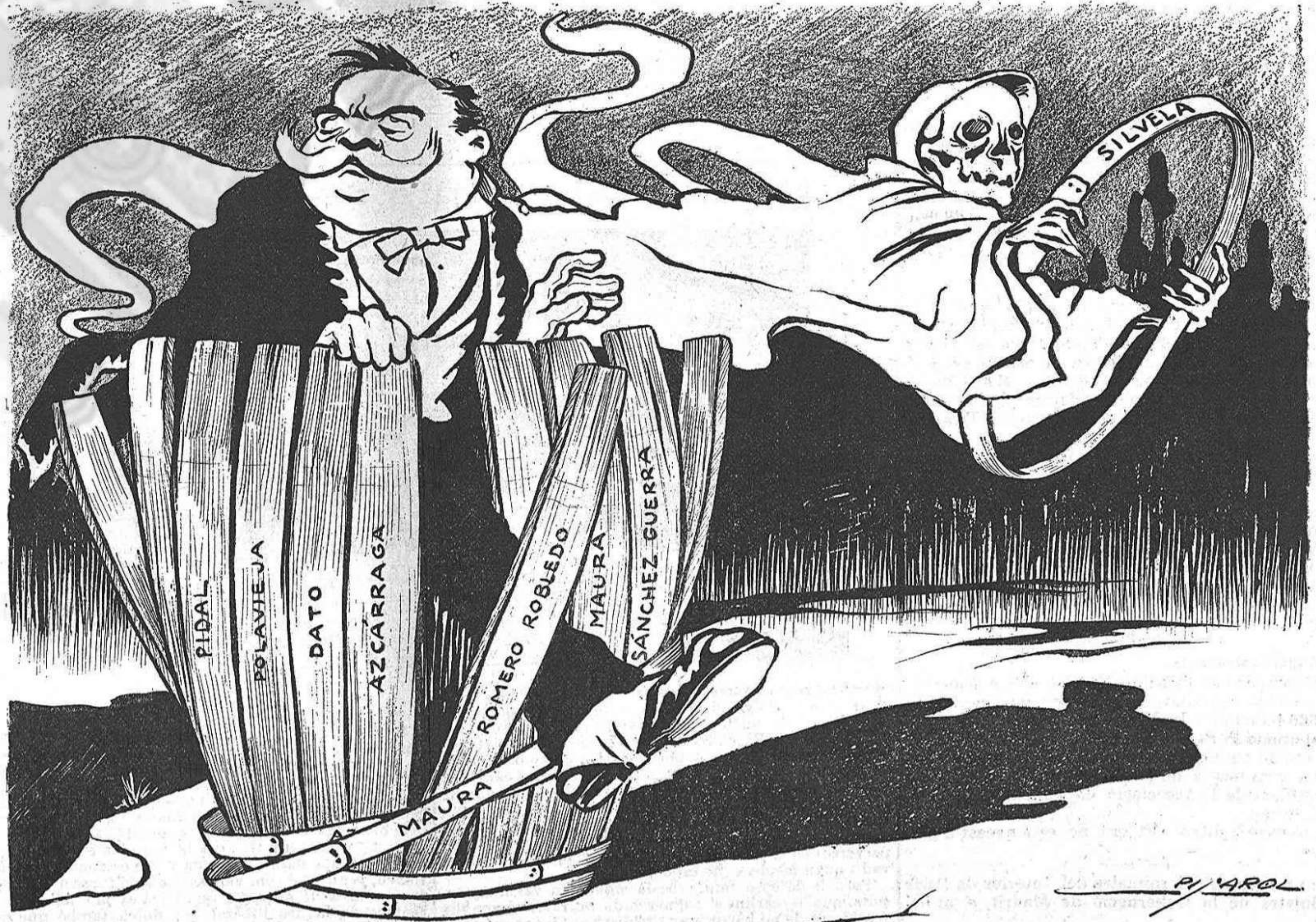
Formar ab aquestas llettras degudament combinadas el títul de un drama castellá.

CORRESPONDENCIA

Caballers: R. Casablancas, Dos que 'n son, Tíá Badi Bé, X. ch de Llanés, Juan Quintana, Manuelito Torrapa, Un que fa foch, Pepito Lluisa y R., Rosell y Costa, Noy de Pallejá, Rodolfo Ribó, Jaime Pascual Cartró, Pep de la Barba, Santiago Marimón, Joseph F. Canals, Tauló de Curesme y Lo baró de Clavellina: No están del tot bé.
Caballers: Lleüig Plumall, Enrich Tossas, N. Morat, Dos germans de la Teresa, Faló Kellivell, Juan Cassi, Antoni Monclús (a) Musclus, E. Ordanyá y B., Noy de las mostras, A. Cararach y Sicket de Paila: No son despreciables.
Caballer: Una cunillera y un barbé: No llegim res que vinga escrit en llapis.—Rataflautas: Si 's van acceptar, se publicarán un día ó altre.—Ilotta Sadaob: No m' hi atreveixo.—J. F. Canals: Aquest vers del *Amor fals* es molt cursi, amich Canals.—Quinto: Aquests sonets davan el cop en temps del Rector de Vallfogona.—E. Molins y J. Rey: ¿Han de ser dos, pera ferho tant malament? Digui, donchs, que si fossin tres...—Salvador Martorell: Títol de la poesia *Burrada: huelgan* els comentaris.—J. Font del Ferro: L' havém inspeccionada; y la vritat, no hi valen amabilitats.—Un mata monjas: No mates más.—R. Aregall: Maeterlinck pur; qu' es com si diguessim, pura gatada.—Jean Graells: Las *menudencias* no 'n xocan.—Sicket D. Paila: Els cantars s' aprofitarán; si no tots, part; si no ara, després.—Tallé Oak: S' hi farà lo que 's pugui.—C. Plá: El dibuix no vá.—Félix Canas: ¡Uy, qu' es llarch! En fi, veurém.—J. Costa Pomés: Gracías.—J. S., R. C., y J. A.: No podem inserir las cartas que de vostés acabem de rebre, per distintas rahóns.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

Cóm ha quedat el partit conservador

Ara sí que aquesta bota no pot ja servir de res.